za prokázáno, že stav silnice ve všech jejích součástkách jest řádný, z čehož nutně plyne, že závada stěžovatelem vytýkaná nemá příčinu ve vadném stavu silničním, nýbrž v okolnosti jiné, pak nelze dle toho, co svrchu bylo řečeno, spatřovati žádné nezákonnosti v tom, že žalovaný úřad, jemuž příslušelo postupovati jen v mezích zákonů silničních, nepokládal dotčenou závadu za vadu silniční ve smyslu těchto zákonů, odepřel proto uložiti okresnímu výboru, silnici spravujícímu, opatření stěžovatelem požadovaná, vyhradiv mu, aby domáhal se nápravy prostředky právními, jež leží mimo obvod věcné příslušnosti úřadů silničních.

Slušelo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 237.

Zabírání bytů: * Jeden ze dvou nebo několika bytů téhož majitele nelze dle § 6, č. 5 nař. o zabírání bytů zabrati, byl-li byt ten v době záboru již jiné osobě pronajat.

(Nález ze dne 14. listopadu 1919 č. 5422.)

Prejudikatura: srovn. č. 153 této Sbírky.

Věc: Marie Jachková na Král. Vinohradech (adv. Dr. Václav Ulrych z Král. Vinohrad) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje jako nezákonné.

Důvody: Společný bytový úřad v Praze zabral rozhodnutím ze dne 13. července 1919 Josefu Pajdarovi byt o 2 pokojích a kuchyni a přísl. v domě stěžovatelčině čp. 141 na Král. Vinohradech, poněvadž jest prokázáno, že obývá jmenovaný v obvodu společného bytového úřadu v Praze dva byty.

O zabíracím nálezu byl vyrozuměn majitel bytu i stěžovatelka jako majitelka domu.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná namítá, že zabral žalovaný úřad byt na základě § 6, č. 5, aniž úředně zjistil skutečnost, že má stěžovatelka byty dva a aniž ji dříve vyslechl.

Stěžovatelka popírá, že by měla byty dva, tvrdí, že v zabraném bytě bydlil Pajdar, jehož manželka již v červnu 1919 prohlásila, že se bude stěhovati bez výpovědi a to v srpnu, poněvadž muž její obdržel od svého zaměstnavatele naturální byt. Následkem toho pronajala stěžovatelka byt zabraný ještě v červnu 1919 svému synovi, jenž bude v srpnu z vojenské služby propuštěn a ihned do bytu se přistěhuje, poněvadž jiného bytu nemá.

Kdyby byl bytový úřad stěžovatelku při zabrání bytu vyslechl, byla by pravá skutečnost vyšla na jevo. Poněvadž byt ten byl již v červnu pronajat a v době zabrání nebyl ani prázdný, nemohlo zabrání jeho nastati ani dle předpisu § 6, č. 1.

Nejvyšší správní soud uvážil rozhoduje o stížnosti takto:

Stížnost obrací se především proti domnělému předpokladu naříkaného rozhodnutí, že má stěžovatelka 2 byty a namítá, že tato okolnost nebyla vyšetřena.

Tato námitka není důvodna, neboť jak ze spisů zjevno, žalovaný úřad z tohoto skutkového předpokladu nevycházel. Ze zabíracího nálezu jest naopak patrno, že se nejedná o byt stěžovatelčin, nýbrž o byt Josefa Pajdara, jenž měl v době vydání naříkaného rozhodnutí v obvodu společného bytového úřadu nesporně byty dva.

Stěžovatelka namítá však též nezákonnost naříkaného rozhodnutí, a to z toho důvodu, že v době záboru byl zmíněný byt již jinému nájemníku pronajat a že okolnost tato nebyla náležitě zjištěna.

Nejvyšší správní soud vycházel při posuzování této námitky ze zásady stanovené § 7 cit. nařízení, dle které teprve zabráním bytů pozbývá majitel domu práva, aby volně nakládal s byty.

Hledě k této zásadě dospěl nejvyšší správní soud k náhledu, že zabrání bytu dle § 6, č. 5 nařízení není přípustno, byl-li byt před zabráním majitelem domu jinak pronajat.

Zdali se tak v daném případě stalo čili nic, nebylo však před vydáním naříkaného rozhodnutí vůbec zjištěno, neboť šetření, které snad mohlo poskytnouti základ pro zjištění skutkových okolností pro zazabrání rozhodných, nepředcházelo vydání zabíracího nálezu, nýbrž stalo se teprvé dne 17. července, kdy naříkané rozhodnutí založené na usnesení senátu z 16. července 1919 bylo již vydáno. Stěžovatelka pak uvedla již při tomto šetření, že byt, o který jde, byl již před zabráním pronajat a setrvala při tomto tvrzení i ve své stížnosti. Sluší tedy v tom, že zjištění této okolnosti bylo opomenuto, spatřovati podstatnou vadu řízení, která má příčinu v mylném právním názoru žalovaného úřadu, že k zabrání bytu dle § 6, č. 5 cit. nař. není zapotřebí jiného zjištění, než že majitel bytu má v obvodu společného bytového úřadu dva neb několik bytů, z nichž toliko jednoho k obývání potřebuje.

Vzhledem k tomu bylo naříkané rozhodnutí dle § 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 238.

Zabírání bytů: * Byl-li zabrán byt proti určitému nájemci a o vyřízení rozkladu proti nálezu zabíracímu vyrozuměna byla osoba třetí, která byt ten již před zabráním jeho najala a okolnost tu před vyřízením rozkladu úřadu bytovému oznámila, nutno výrok o rozkladu, potvrzující zábor bytu pokládati za prvé vyřízení o věci čelící také proti oné osobě třetí.

(Nález ze dne 19. listopadu 1919 č. 5841.)

Věc: Československá společnost pro obchod textilní, spol. s r. o. v Praze, proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.